

ДЕЛ ОД ВИСТИНАТА ЗА МАКЕДОНЦИ ОД ЕГЕЈСКА И ПИРИНСКА МАКЕДОНИЈА ВО ПУБЛИКАЦИЈАТА „МАКЕДОНСКИ ИСЕЛЕНИЧКИ МЕРИДИЈАНИ“

Паскал Гилевски е поет, раскажувач, романиер, есеист, критичар и преведувач кој поминал низ егзодусот на децата бегалци по Граѓанската војна во Грција (1946 - 1949.) Школувањето го започнал во Унгарија, а во Скопје завршил средно уметничко училиште и Филозофски факултет. Бил директор на Народната и универзитетска библиотека „Свети Климент Охридски“ во Скопје, претседател на Советот на Струшките вечери на поезијата и претседател на Сојузот на литературните преведувачи на Македонија. Бил член на Унгарската академија на науките и уметностите. Работи како уредник во издавачката куќа „Матица македонска“

Паскал Гилевски е роден на 1 јули 1939 година во селото Сетома, Костурско, во егејскиот дел на распарчена Македонија, село кое после 1928 година грчките власти,

како „кумови“ му го ставиле името Кефалари. Така, Според Лозанскиот договор, во селото било населено православно население (Просвиѓи) од Мала Азија, Источна Тракија и Понд, додека неколкуте муслимански семејства биле принудени да заминат од таму. Селото Сетома се наоѓа на 6 километри северно од градот Костур (Касторија) и Костурското Езеро во историско-географската област Корешта во јужните делови на Нередска Планина и се наоѓа на надморска височина од шестотини метри.

Селото било чисто македонско, и за првпат било споменато дека постои во документи од 1445 година под името Сатома, за подоцна да се споменува како Сатом и Стоми. Името, најверојатно, потекнува од лично име, според Љубица Станковска, Сетом. Во османлиските даночни регистри од средината на XV век биле евидентирани 25 глави на домаќинства и двајца невенчани.

Околу 1834 година била изградена селската црква „Свети Наум“ посветена на просветителот свети Наум. Според локални преданија таа била посветена на Свети Наум по иницијатива на седум семејства од Струга, кои се населиле во тоа време во Сетома. Тоа е втор случај во Егејска Македонија да има црква со името на свети Наум, а тоа е денешната црквата во селото Арменоро, Леринско.

Селото настрадало во текот на Граѓанска војна во Грција и голем број од неговите жители биле принудени да ги напуштат своите домови, и тие, главно, заминале во Македонија или во социјалистичките земји од Источна Европа. 50 деца од селото биле протерани како деца бегалци.

Пишува: СЛАВЕ КАТИН